

Arrest

nr. 265 784 van 20 december 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DETHEUX
Amazonestraat 37
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 juni 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 juli 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaat A. DETHEUX verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, geboren te S. (Pakistan) op [...]1994.

Op 28 juni 2019 diende verzoeker een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) in de hoedanigheid van student.

Op 27 mei 2019 ondertekende dhr. A. T. (de vader van verzoeker, en houder van de Belgische nationaliteit) een verbintenis tot tenlasteneming (bijlage 32), opdat verzoeker zou kunnen studeren in België.

Op 24 juli 2019 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie de afgifte van een visum lang verblijf (type D) aan verzoeker.

Op 15 augustus 2019 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) in de hoedanigheid van student.

Op 9 september 2019 kende de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie de verzoeker een visum lang verblijf toe als student van 22 september 2019 tot en met 10 maart 2020. Na zijn aankomst in België, werd verzoeker in het bezit gesteld van een overeenstemmende A-kaart.

Op 8 september 2020 diende verzoeker een aanvraag in tot verlenging van zijn A-kaart. Het verblijf werd verlengd tot 31 december 2020 om verzoeker toe te laten zijn professionele stage uit te voeren met het oog op het behalen van zijn diploma.

Op 18 december 2020 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een burger van de Europese Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter). De aanvraag werd ingediend in functie van zijn Belgische vader.

Op 10 juni 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.12.2020 werd ingediend door:

Naam: A.

Voornaam: H.

Nationaliteit: Pakistan

Geboortedatum: [...]1994

Geboorteplaats: S.

Identificatienummer in het Rijksregister [...]

Verblijvende te [...] BEERSEL

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische vader, de genaamde T., A. T. (...), in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art. 40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die te hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon, en dit reeds van in het land van herkomst of origine. Het concept

ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine, m.a.w. dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond, en hij heden ook in België ten laste komt.

Naast het stortingsbewijs, Pakistaans paspoort, en de verwantschapsdocumenten werden ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 40ter, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 de volgende documenten voorgelegd:

- Gezinssamenstelling dd. 22.10.2020
- Strafregister
- Ziekenkostenverzekering
- Brief van de advocaat dd. 30.11.2020
- Certificate of Registration dd. 17.06.2019 Vlerick business school
- Diploma: Lahore school of economics van feb. 2019
- Overmakingen van geld via RIA: 18.09.2019 van 411 €, 15.04.2019 van 495 €, 3.01.2019 van 500 €, 16.12.2018 van 495 €, 29.11.2018 van 300 €, 16.11.2018 van 300 €, 30.04.2019 van 590 €, 4.11.2018 van 380 €, 16.09.2018 van 320 €, 9.10.2018 van 500 €, 25.03.2018 van 200 €, 8.02.2018 van 1000 €, 15.12.2016 van 1350 €, 30.11.2016 van 130 €, 13.10.2016 van 300 €, 13.03.2016 van 250 €, 21.02.2016 van 500 €, 2.12.2015 van 200 €.
- Een afprint dd. 13.01.2020, dd. 9600 €, 1500 €, 3375 € 20.11.2020: 250 €, betaling van Vlerick Business School,

Bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon:

- Als zaakvoerder: bij (...) srl loonfiches. van april 2020 tot en met november 2020: van maandelijks 2700 €, Statuten van BV (...) als bestuurder.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Betrokkene was student in Pakistan Marketing & Media, in december 2018 is hij naar België gekomen om zijn studies Master General Management aan de Vlerick Business School in Gent verder te zetten. Hij ontving voor die periode een A kaart als student van 22.09.2019 tot 10.03.2020, dit visum werd verlegd tot 31.12.2020. (Om stage te lopen en zijn diploma te behalen). Vandaar dat hij wellicht als student in 2018 - 2019 over geen inkomen beschikte.

Over het niet beschikken van enige eigendommen en eventuele inkomsten in het land van herkomst wordt er niets voorgelegd. Het onvermogen in het land van herkomst is dus slechts gedeeltelijk aangetoond. Betrokkene heeft wel degelijk financiële steun genoten in Pakistan van zijn vader. Echter de periode van steun valt zo goed als samen met de periode van zijn studies. Deze tonen dan ook niet aan dat betrokkene in het land van herkomst onvermogen was. Er moet wel degelijk aangetoond worden dat een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en zijn vader net voor de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst of origine.

Het gegeven dat betrokkene sedert 22.11.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Geen van de andere voorgelegde bewijsstukken doet afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40 bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 4, § 2, b) en 17 van de Richtlijn 2003/86/CE van de Raad van de Europese Unie van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van de verplichting "tot gewetensvol bestuur", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Daarnaast voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoeker licht het middel toe al volgt:

"Eerste onderdeel

4. De wederpartij stelt in haar beslissing vast dat verzoeker onvoldoende financiële en materiële afhankelijkheid van zijn vader aantoonde ten tijde van zijn verzoek om gezinshereniging.

In de eerste plaats stelt zij dat verzoeker niet aantoonde dat hij niet over eigen middelen beschikt en geen inkomsten heeft in het land van herkomst.

In de tweede plaats is de wederpartij ook van mening dat verzoeker zich enkel op het feit dat hij op hetzelfde adres als zijn vader woont, beroept om de tussen beiden op het grondgebied van het Koninkrijk bestaande afhankelijkheidsrelatie aan te tonen, hetgeen niet volstaat om aan het vereiste van artikel 40 ter te voldoen.

Aldus leest de wederpartij de toepasselijke wetgeving verkeerd, op de ene kant, en maakt zij een kennelijke beoordelingsfout door te oordelen dat de afhankelijkheidsrelatie niet voldoende is bewezen, op de andere kant.

5. Ter herinnering, artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat :

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld

Artikel 40bis, §2; eerste lid, 3° van dezelfde wet, waarnaar in de voormelde bepaling wordt verwezen, bepaalt dat :

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voorzover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreeerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Uit de aanvraag blijkt dat de gezinshereniger voldoet aan de verschillende voorwaarden voor de opening van het recht op gezinshereniging.

Verzoeker toont in dit verband met name aan dat hij door de verzekering van zijn vader wordt gedekt (annex nr. 11 van bijlage nr. 3), in diens flat woont en van zijn vader (annex nr. 9 van bijlage nr. 3) en aanzienlijke financiële steun heeft ontvangen om tot op heden te kunnen leven (annex nr. 8 van bijlage nr. 3).

Ook zijn vader, de heer T(...), toont aan dat hij over voldoende middelen beschikt om zijn zoon financieel te ondersteunen (annex nr. 13 van bijlage nr. 3).

6.

Desondanks is de wederpartij van mening dat onvoldoende is bewezen dat er een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn vader bestaat, zowel in het land van herkomst, Pakistan, als in België - verzoeker kan derhalve niet worden beschouwd als ten laste komend in de zin van de wet van 15.12.1980.

Wat het begrip "afhankelijke persoon" betreft, heeft de Raad van Staat reeds geoordeeld dat dit, zelfs in het geval van een exclusieve toepassing van het Belgische recht, in tegenstelling tot het Europese recht, kan worden gedefinieerd door de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (zie o.a. arrest RvS van 26.06.2012, nr. 219.969).

De Europese rechtspraak bepaalt in dit verband het volgende :

"Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van „ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (zie met betrekking tot artikel 10 van verordening nr. 1612/68, respectievelijk artikel 1 van richtlijn 90/364, arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 22, en arrest van 19 oktober 2004, Zu en Chen, C-200/02, Jurispr. blz. 1-9925, punt 43).

Het Hof heeft tevens geoordeeld dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt, daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, die van staat tot staat verschillen (arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 21). Volgens het Hof is niet van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers — een van de grondslagen van de Gemeenschap — verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (arrest Lebon, punten 22 en 23).

Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. (HvJEU, arrest van 09.01.2007, nr. C- 1/05)."

7. Hoewel deze afhankelijkheidsrelatie dus zowel in het land van herkomst als in België moet bestaan op het ogenblik van de indiening van de aanvraag, moet de andere partij niettemin de haar voorgelegde feitelijke situatie in haar geheel analyseren.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat daarin geen rekening wordt gehouden met deze feitelijke situatie als geheel, en dat afzonderlijke conclusies worden getrokken uit elementen die tezamen worden aangevoerd.

In de eerste plaats lijkt de wederpartij van mening te zijn dat verzoeker zijn financiële en materiële afhankelijkheid in zijn land van herkomst niet voldoende aantoonde.

Daartoe legde hij een groot aantal bankoverschrijvingen over die zijn vader de laatste jaren had verricht en waarmee hij al zijn school-, studie- en kosten van levensonderhoud had betaald (annex nr. 8 en 9 van bijlage nr. 3).

Tot staving van dit beroep legt hij tevens een uitputtende lijst over van alle bankoverschrijvingen die verzoekers vader voor zijn gehele gezin (verzoekers moeder, zijn broer en zichzelf) heeft verricht (bijlage nr. 6).

Verrassend genoeg vindt de tegenpartij dit niet voldoende.

Deze laatste lijkt echter te vergeten dat de afhankelijkheid moet bestaan en moet worden bewezen op het ogenblik van de indiening van de verblijfsaanvraag.

In casu bevond verzoeker zich op dat tijdstip reeds in België.

Hij kon dus niet met andere middelen bewijzen dat hij in Pakistan niet over voldoende inkomsten beschikte, aangezien hij daar niet woonde.

De wederpartij heeft dit in haar beslissing op geen enkele wijze in aanmerking genomen en heeft zich beperkt tot afwijzing van het verzoek op grond van een bijzonder algemene en ongegronde overweging.

In de tweede plaats beperkt de wederpartij, indien zij van mening is dat de bankoverschrijvingen in hun geheel geen afdoende bewijs vormen, zich tot een algemene overweging en analyseert zij de situatie niet concreet.

Aangezien een academiejaar op universitair niveau in Pakistan gemiddeld 400 000 roepies kost en de kosten van levensonderhoud gemiddeld, zonder rekening te houden met een specifieke levensstandaard, 50 000 roepies per jaar voor een student bedragen, leken de door de vader van verzoeker gestorte bedragen de laatste jaren te voorzien in alle behoeften van verzoeker (zie o.a. <https://orninformation.com/index.php/fr/features/2014-06-25-09-58-22/asia/etudier-au-pakistan>).

De vader van verzoeker heeft immers over een periode van drie jaar een bedrag van 1.557.024 roepies voor zijn zoon betaald, hetgeen meer dan voldoende was om in al zijn behoeften te voorzien - ongeveer 500.000 roepies jaarlijks, 1.500.000 voor een periode van drie jaren.

Derhalve moet worden geconcludeerd dat, indien de vader bedragen heeft betaald die overeenkomen met de totale behoeften van de zoon, deze laatste ter plaatse geen andere inkomsten had mogen genieten.

In dit verband moet dus worden geconcludeerd dat verzoeker voldoende blijk geeft van een afhankelijkheidsrelatie met zijn vader in zijn land van herkomst.

Dit wordt verder bevestigd door het feit dat verzoeker ook een volledige lijst overlegt van bankoverschrijvingen die door zijn vader zijn verzonden naar de gehele familie die thans nog in Pakistan is.

Uit dit document moet volgens dezelfde redenering worden geconcludeerd, dat indien de rest van het gezin ook afhankelijk is van de vader van verzoeker, deze laatste geen andere inkomsten of steun kon ontfangen aan zijn verwanten, die zelf voor hun levensonderhoud op de heer T. waren aangewezen.

Derhalve moet opnieuw worden vastgesteld dat verzoeker voldoet aan de voorwaarde van afhankelijkheid van zijn vader in zijn land van herkomst.

In de derde plaats is de wederpartij van mening dat niet voldoende is bewezen dat verzoeker in het Koninkrijk ten laste van zijn vader komt.

In dit verband is zij van mening dat de loutere vermelding van de gemeenschappelijke woonplaats in geen geval kan worden beschouwd als bewijs van deze afhankelijkheid - zij beroept zich op een rechtspraak van Uw Raad.

Hoewel verzoeker deze rechtspraak niet betwist, vestigt zij de aandacht van de Raad op het feit dat het genoemde arrest (arrest RvV van 21.05.2015, nr. 145.912) niet zonder meer op het onderhavige geval kan worden getransponeerd, aangezien de feiten aanzienlijk verschillen.

De wederpartij laat informatie uit het verzoekschrift weg wanneer zij van mening is dat de enkele vermelding van de gemeenschappelijke verblijfplaats geen bewijs van de afhankelijkheidsrelatie kan vormen.

Zij heeft daarentegen niet geantwoord op de vraag of verzoekers vader zijn opleiding, huur of verzekering had betaald.

De wederpartij legt niet uit waarom al deze elementen, die ter ondersteuning van het verzoekschrift zijn vermeld, niet het bewijs van de afhankelijkheidsrelatie kunnen leveren.

De loutere vermelding van "Geen van de andere voorgelegde bewijsstukken doet afbreuk aan bovenstaande vaststellingen" is in dit verband duidelijk niet voldoende.

Zij gaat dus uit van een ernstige nalatigheid, die in het beste geval een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur vormt, en in het slechtste geval van de formele motivering van bestuurshandelingen.

8. Al deze elementen lijken evenwel te volstaan om te oordelen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarde van afhankelijkheid van zijn vader en dat hem bijgevolg een verblijfsvergunning had moeten worden verleend.

Al deze overwegingen vormen voldoende bewijs dat de wederpartij enerzijds haar beslissing niet geldig heeft gemotiveerd en anderzijds geen rekening heeft gehouden met alle elementen waarvan zij kennis heeft gekregen.

De bestreden beschikking dient derhalve op deze grond nietig te worden verklaard.

Tweede onderdeel

9. Ten slotte schendt de wederpartij door de vaststelling van het bestreden beslissing het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, dat verzoeker in België in ruime mate heeft ontwikkeld, in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft eraan herinnerd dat de eerbiediging van de mensenrechten moet worden gewaarborgd in geval van een beslissing tot weigering van een verblijfsvergunning:

"De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. biz. I- 4001, punt 35). (HvJEU, arrest van 09.01.2007, nr. C-I/05)."

Uw Raad heeft ook herinnerd, in een Franstalige arrest, wat volgt :

« 4.2.2. Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38).

Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37).

(...)

4.2.3. Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n°210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. Lorsque la partie requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie privée et familiale qu'elle invoque, ainsi que la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte. » (arrest RvV van 21.10.2011, nr 68.965).

Het is dus aan de Staat om de belangen van de zaak af te wegen.

De andere partij maakt geen melding van het recht op privéleven van de verzoeker.

Uit de uiteenzetting van de feiten en de tekst van het verzoekschrift blijkt echter duidelijk dat verzoeker in België een privé- en gezinsleven in de zin van bovenvermelde artikel 8 heeft ontwikkeld.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met zijn studies in België, die hem in staat zouden kunnen stellen aldaar een baan te vinden.

Evenmin is er sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen verzoeker enerzijds en zijn vader anderzijds - de beslissing staat hem niet toe zijn gezinsleven voort te zetten en leidt tot de verbreking van dit gezinsleven.

Om deze redenen blijkt uit het dossier dat het besluit het recht van verzoeker op een privé- en gezinsleven schendt in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, die in verband moet gelezen worden met artikelen 4, §2, b) en 17 van de Richtlijn van de Raad van 22.09.2003 inzake het recht op gezinshereniging.

OM DEZE REDENEN,

Verzoeker verzoekt u de op 10 juni 2021 genomen en hem op 25 juni 2021 betekende beslissing tot weigering van verblijf voor meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) nietig te verklaren en de Belgische Staat te verwijzen in de kosten."

Verzoeker wijst op het dragend motief van de bestreden beslissing, met name dat hij onvoldoende de afhankelijkheid van zijn vader heeft aangetoond ten tijde van zijn verzoek om gezinshereniging. Hij meent dat de gemachtigde een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt door te oordelen dat de afhankelijkheidsrelatie niet voldoende is bewezen. Vervolgens citeert verzoeker de bepalingen van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst op de verzekering die zijn vader ook voor hem heeft afgesloten, het feit dat hij bij zijn vader woont en de aanzienlijke financiële steun die hij tot op heden van zijn vader heeft ontvangen om te kunnen leven. Om het begrip 'ten laste' te definiëren, citeert verzoeker uit rechtspraak van het Hof van Justitie, die in essentie stelt dat moet worden nagegaan of de noodzaak van materiële steun bestaat omdat men gezien zijn economische en sociale toestand niet in staat is in zijn basisbehoeften te voorzien, in de staat van oorsprong of van herkomst, op het moment dat men verzoekt om hereniging met de gemeenschapsonderdaan. Verzoeker stelt dat wat betreft zijn afhankelijkheid in zijn land van herkomst hij een groot aantal bankoverschrijvingen heeft voorgelegd die zijn vader de laatste jaren had verricht en waarmee hij zijn school-, studie- en kosten van levensonderhoud had betaald. Verzoeker stipt verder aan dat een academiejaar op universitair niveau in Pakistan gemiddeld 400 000 roepies per jaar kost en de kosten van levensonderhoud gemiddeld 50 000 roepies per jaar. Bijgevolg konden, aldus verzoeker, de door zijn vader gestorte bedragen de laatste jaren in al zijn behoeften voorzien aangezien die over een periode van drie jaar samen ongeveer 1.500.000 roepies bedragen. Hieruit moet volgens verzoeker geconcludeerd worden dat indien de vader bedragen heeft betaald die overeenkomen met de totale behoeften van zijn zoon, deze laatste geen andere inkomsten ter plaatse genoot. Vervolgens stelt verzoeker dat de gemachtigde van mening is dat ook niet afdoende is bewezen dat verzoeker in het Rijk ten laste is van zijn vader. Volgens de gemachtigde is de gemeenschappelijke woonplaats hier geen bewijs van. Verzoeker wenst de rechtspraak van de Raad dienaangaande niet te betwisten maar wijst er wel op dat het arrest waarnaar wordt verwezen niet zonder meer op zijn situatie kan worden getransponeerd. Hij stipt ook aan dat zijn vader ook zijn opleiding, huur en verzekering heeft betaald en dat de gemachtigde die elementen niet in zijn beoordeling heeft betrokken zodat niet blijkt waarom die gegevens geen bewijs van zijn afhankelijkheidsrelatie kunnen leveren. Verzoeker concludeert dat de gemachtigde zijn beslissing niet geldig heeft gemotiveerd en geen rekening heeft gehouden met alle elementen waarvan hij kennis had gekregen.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

In casu heeft de gemachtigde duidelijk de rechtsgrond aangetoond op grond waarvan de beslissing is genomen, m.n. de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3° en 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Daarnaast heeft de gemachtigde ook feitelijk de bestreden beslissing onderbouwd. Hij heeft de stukken opgesomd die door verzoeker werden voorgelegd ter staving van het feit dat hij ten laste is van de referentiepersoon, zijn Belgische vader. Vervolgens komt de gemachtigde na al dan niet summiere bespreking van de stukken tot de conclusie dat verzoeker niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet voldoet om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van

gezinshereniging. Hij wijst daarbij specifiek op de voorwaarde van het feit dat verzoeker moet aantonen dat hij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine en nog steeds ook in België ten laste valt.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In tegenstelling tot wat verweerder betoogt in de nota, betekent het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, niet dat verzoeker geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent verzoeker dus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden verblijfsweigerings niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2.

*"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;"*

Op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een burger van de Unie:

"(...) de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Artikel 52, § 2, aanhef en 6°b van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

"Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar, zal hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt.

Vooreerst stelt de Raad vast dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk vermeldt dat de derdelander reeds ten laste diende te zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine. Echter de Raad van State heeft reeds bevestigd dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een statische Belg, ook al betreft dit een zuiver interne situatie waarop het Unierecht niet van toepassing is, geen voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat aangetoond wordt dat de familielid-derdelander reeds in diens land van herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649). Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is op zich voldoende duidelijk in die zin dat uitdrukkelijk sprake is van familieleden “die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen” en het begeleiden van of zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen. De Raad van State onderschrijft daarbij dat een verzoeker geen verblijfsrecht kan ontlenen aan een situatie van onvermogen die hij voor zichzelf in België creëerde, door bv. het niet opvolgen van verschillende bevelen en het telkens opstarten van nieuwe procedures om het verblijf te bekomen. De Raad van State stelde verder nog dat de verwijzing naar bepaalde rechtspraak van het Hof van Justitie de juistheid van de interpretatie van de vornoemde artikelen niet aantast. Verder heeft verzoeker terecht gewezen op een arrest van de Raad van State waarin hij stelt dat het niet tegengesteld is voor de loutere invulling van het begrip “ten laste” te verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Justitie, ook als de specifieke situatie niet valt onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (RvS 26 juni 2012, nr. 291.969).

Aangezien de wettelijke voorwaarde van het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° onlosmakelijk wordt verbonden aan het ‘vergezellen van’ of het ‘zich bijvoegen bij’ deze Belg, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40ter iuncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische (groot)ouder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische (groot)ouder naar België begeeft om zich hier te vestigen. Verzoeker betwist evenwel in casu niet dat de gemachtigde kan vereisen dat aangetoond wordt dat de afhankelijkheidsband bestond in het herkomstland, nl. voorafgaand aan de komst naar België.

Ten overvloede blijkt dat deze zienswijze wordt ondersteund door de parlementaire voorbereiding. Immers wordt in de memorie van toelichting verwezen naar artikel 2, tweede alinea, c van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later omgezet in de Burgerschapsrichtlijn (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, MvT, Parl.St. Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, 41). Bijgevolg kan ook worden verwezen naar de interpretatie van het begrip ‘ten laste’ door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de arrest Jia en Reyes (HvJ C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, 9 januari 2007, § 43, bevestigd in HvJ C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, 16 januari 2014), arresten waarnaar zowel verzoeker als verweerder verwijzen, alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder ‘te hunnen laste’ zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg mede worden begrepen in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het ‘ten laste zijn’ inhoudt dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Tegelijk blijkt uit het arrest Reyes, waarnaar verweerder in de nota verwijst, meer bepaald uit punt 24 dat het feit dat een burger van de Unie over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van de bloedverwant ten opzichte van de referentiepersoon.

In casu is niet betwist dat verzoeker naast het stortingsbewijs, zijn Pakistaans paspoort, het blanco strafregister, bewijs van de bestaansmiddelen van zijn vader en de verwantschapsdocumenten ook nog de volgende documenten heeft voorgelegd:

- Gezinssamenstelling van 22 oktober 2020
- Ziekenkostenverzekering

- Brief van de advocaat van 30 november 2020
- Certificate of Registration van 17 juni 2019 Vlerick business school
- Diploma: Lahore school of economics van feb. 2019
- Overmakingen van geld via RIA: 18.09.2019 van 411 €, 15.04.2019 van 495 €, 3.01.2019 van 500 €, 16.12.2018 van 495 €, 29.11.2018 van 300 €, 16.11.2018 van 300 €, 30.04.2019 van 590 €, 4.11.2018 van 380 €, 16.09.2018 van 320 €, 9.10.2018 van 500 €, 25.03.2018 van 200 €, 8.02.2018 van 1000 €, 15.12.2016 van 1350 €, 30.11.2016 van 130 €, 13.10.2016 van 300 €, 13.03.2016 van 250 €, 21.02.2016 van 500 €, 2.12.2015 van 200 €
- Betalingen van 9600 €, 1500 €, 3375 € en 250 € aan Vlerick Business School

Uit het voorgaande en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker duidelijk het profiel heeft van een student die eerst verscheidene jaren heeft gestudeerd aan de Lahore school of economics in Pakistan (diploma van februari 2019) en vervolgens na het verkrijgen van een studentervisum D in België zijn studies heeft voortgezet aan de Vlerick Business School. De gemachtigde motiveert immers in de bestreden beslissing dat verzoeker een A kaart heeft ontvangen als student van 22 september 2019 tot 10 maart 2020 en dat dit visum werd verlengd tot 31 december 2020. Er wordt ook gemotiveerd: “vandaar dat hij wellicht als student in 2018-2019 over geen inkomen beschikte”.

Er blijkt eveneens dat tussen december 2015 en september 2019 regelmatig sommen geld werden overgeschreven door de referentiepersoon aan verzoeker. Daarnaast blijken ten tijde van de vermoedelijke aankomst en na de aankomst in België nog eens periodieke betalingen van grote (tot zeer grote) bedragen door de referentiepersoon aan de Vlerick Business School.

Aangaande de regelmatige geldstortingen gedurende jaren stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing: *“Betrokkene heeft wel degelijk financiële steun genoten in Pakistan van zijn vader. Echter de periode van steun valt zo goed als samen met de periode van zijn studies. Deze tonen dan ook niet aan dat betrokkene in het land van herkomst onvermogen was. Er moet wel degelijk aangetoond worden dat een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en zijn vader net voor de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst of origine.”*

De Raad kan niet aannemen dat op deze manier op afdoende wijze met de uitgebreide regelmatige financiële steun van de Belgische vader aan verzoeker werd rekening gehouden in de beoordeling van het ten laste zijn. De Raad ziet immers niet in waarom het tegen verzoeker wordt gebruikt dat de steun van zijn vader “zo goed als” samenvalt met de periode van zijn studies. Het ligt immers voor de hand dat de hoofdbezigheid van een student studeren is én de gemachtigde neemt zelf aan dat verzoeker alvast in 2018 en 2019 over geen inkomen beschikte. Bovendien blijken de stortingen terug te gaan tot begin 2016 en toont verzoeker aan dat de gemiddelde kost per jaar om hogere studies te volgen in Pakistan, vermeerderd met de levenskost, gemiddeld neerkomt op 450 000 Pakistaanse roepies per jaar. Er blijkt inderdaad dat de vader van verzoeker verspreid over drie jaren meer dan het equivalent van 1 500 000 Pakistaanse roepies heeft overgemaakt aan verzoeker. De Raad volgt verzoeker dan ook dat in principe moet worden aangenomen dat de bedragen die de vader heeft betaald (ruim) overeenkomen met de totale levens- en studiebehoeften van verzoeker zodat, mede in acht genomen de aangetoonde situatie als student, verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat niet op afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom dit niet volstaat om aan te nemen dat hij in het herkomstland ten laste was van zijn vader.

Het is vaste rechtspraak van de Raad dat de kern van het begrip “ten laste” zijn in hoofdorde een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, hetzij financieel hetzij materieel. Het betreft immers een beoordeling van een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie of door diens echtgenoot teneinde in de basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen materiële ondersteuning aantoont.

Ten overvloede blijkt, zoals supra reeds aangehaald uit de rechtspraak waar verweerder zelf naar verwijst in de nota, dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak dan ook als bijkomend te worden beschouwd (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Wat betreft het aantonen dat verzoeker ook ten laste is van zijn vader 'tot net voor de aanvraag gezinshereniging' zoals de gemachtigde stelt in de bestreden beslissing, blijkt dat verzoeker zijn aanvraag dateert van 18 december 2020. Het is de Raad op basis van het administratief dossier niet geheel duidelijk vanaf wanneer verzoeker in België is aangekomen. De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing dat dit in december 2018 was. Echter, volgens de info in het administratief dossier deed verzoeker pas in juni 2019 een aanvraag voor een studentervisum en werd hem dit pas begin september 2019 toegekend door de gemachtigde. De Raad wijst erop dat ook het bewijs is voorgelegd van (grote) betalingen door verzoekers vader voor verzoeker aan de Vlerick business school waaronder blijkens het administratief dossier op 9 augustus 2019 (9600 euro), op 14 oktober 2019 (250 euro) en op 2 december 2019 (3 375 euro). Verder blijkt verzoeker ook te wonen bij zijn vader en heeft zijn vader ook voor zijn zoon de ziektekostenverzekering afgesloten. De Raad kan dan ook op basis van de motieven niet begrijpen waarom in casu op basis van het geheel van deze gegevens niet afdoende is aangetoond dat verzoeker voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste is van zijn vader.

De Raad volgt dat het vaste rechtspraak is van de Raad dat louter het gegeven dat men op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, niet automatisch tot gevolg heeft dat men ten laste is van de referentiepersoon, aangezien de voorwaarde van het ten laste zijn op een actieve wijze moet worden aangetoond en niet impliciet valt af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Echter, in casu ligt juist meer voor dan het loutere feit dat verzoeker gedomicilieerd is op het adres van zijn vader. Zoals supra aangehaald blijkt dat verzoekers vader verder instaat voor de studies van verzoeker doordat hij regelmatige aanzienlijke betalingen heeft gedaan aan de Vlerick business school en ook voor hem een ziektekostenverzekering heeft afgesloten. Waar de gemachtigde verder stelt dat die situatie betrekking heeft op de toestand in België en niet op die in het land van herkomst, wijst de Raad erop dat supra reeds werd vastgesteld dat ook niet op afdoende wijze is gemotiveerd waarom de talrijke bewijzen van financiële steun aan verzoeker voor diens komst naar België niet kunnen volstaan om het ten laste zijn in het herkomstland aan te tonen.

De motieven aangaande het gebrek aan bewijs van onvermogen, in de zin dat geen bewijs voorligt van het niet beschikken over eigendommen of inkomsten in het land van herkomst, kunnen op zich de bestreden beslissing niet schragen, nu de Raad niet kan nagaan tot welke beslissing de gemachtigde zou gekomen zijn, indien hij in casu wel voldoende gewicht had gehecht aan de talrijke stukken die verzoeker heeft voorgelegd aangaande de financiële steun van de referentiepersoon tijdens zijn studies en verblijf in Pakistan en wel voldoende gewicht had gehecht aan verzoekers aangetoonde hoedanigheid van student zowel in Pakistan als in België. Gelet op het geheel der stukken waar niet afdoende is over gemotiveerd, kunnen de motieven over het onvermogen in dit specifieke geval niet als draagkrachtig genoeg worden beschouwd om de bestreden beslissing te schragen.

De motivering is onevenredig aan het gewicht van de genomen beslissing. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen wordt aangenomen.

In de nota met opmerkingen onderlijnt verweerder dat rechtstreekse bloedverwanten slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel ondersteund worden door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst. Verweerder citeert uit het arrest Reyes en verwijst ook naar het arrest Jia van het Hof van Justitie waarbij hij stelt dat er in concreto door de gemachtigde dient nagegaan te worden of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. De Raad stelt vast dat verzoeker deze theorie evenwel niet betwist. Verder kan de Raad verweerder ook volgen in zijn theoretische uiteenzetting dat de bewijslast van het vervuld zijn van de voorwaarden vrij is en dat de bewijslast daartoe berust op de aanvrager. De gemachtigde heeft daarbij inderdaad een discretionaire beoordelingsvrijheid of het bewijs van de voorwaarden is geleverd waarop de Raad slechts een marginale toetsingsbevoegdheid uitoefent. De Raad heeft evenwel in casu vastgesteld dat de gemachtigde zijn discretionaire beoordelingsvrijheid niet op een rechtmatige wijze heeft uitgeoefend. Immers, de motivering van een bestuurshandeling moet evenredig zijn met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover het bestuur beschikt. Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (naar analogie RvS 30 juni 1993, nr. 43.560, De Bouck, RW 1994-95, noot I. Opdebeek). De Raad heeft supra moeten vaststellen dat hij op basis van de motieven niet kan begrijpen waarom in casu niet afdoende zou aangetoond zijn dat verzoeker voorafgaand aan de huidige aanvraag om gezinshereniging ten laste was of is van zijn vader en dat de motivering onevenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing.

Wat betreft het bewijs van onvermogen, wijst de Raad op hetgeen dienaangaande supra is gezegd en dit ten overvloede op basis van punt 24 van het arrest Reyes, waar verweerder zelf naar verwijst. Verder kan de Raad verweerder volgen dat er geen verblijfsrecht kan ontleend worden aan een situatie van onvermogen die men voor zichzelf in België creëert of die wordt geënceneerd. Echter, het administratief dossier bevat hier geen enkele aanwijzing voor. De hoedanigheid van student van verzoeker wordt overigens niet betwist, blijkt uit de stukken van het dossier, uit het studentenvisum dat aan verzoeker door de gemachtigde werd toegekend en de gemachtigde geeft in de bestreden beslissing uitdrukkelijk toe dat kan aangenomen worden dat verzoeker "wellicht als student in 2018-2019 over geen inkomen beschikte". Waar verweerder, onder meer verwijzend naar de rechtspraak van de Raad, benadrukt dat met het artificieel karakter van de financiële band geen voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet en dat de financiële band waarachtig of daadwerkelijk moet zijn, kan de Raad opnieuw volgen. Echter in casu heeft verzoeker met enerzijds het bewijs van jarenlange periodieke geldstortingen door zijn vader en anderzijds de pertinente informatie over de kost van studies in het hoger onderwijs in Pakistan en de levenskost aldaar veeleer de waarachtigheid van de financiële band aangetoond. In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde ook niet dat de financiële band tussen verzoeker en zijn vader artificieel zou zijn. Waar verweerder in de nota aanstipt dat de gemachtigde terecht de situatie in het land van herkomst, zijnde Pakistan, bij zijn beoordeling heeft betrokken, kan de Raad dit niet afdoende lezen in de motieven van de beslissing. Er blijkt bijvoorbeeld niet dat de gemachtigde is nagegaan of verzoeker op basis van alle regelmatige stortingen gekregen van zijn vader, in de Pakistaanse context kon verondersteld worden hiermee in zijn levensonderhoud te voorzien. Waar verweerder er eveneens op wijst dat de gemachtigde niet de motieven van de motieven moet vermelden en niet bij elke overweging het waarom ervan dient te vermelden, kan de Raad wederom volgen. Echter, de motivering moet wel draagkrachtig zijn en de motivering mag niet onevenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, hetgeen in casu moest vastgesteld worden.

Het verweer in de nota doet geen afbreuk aan het voorgaande.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 juni 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend eenentwintig door:

Mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES